

Cap on sigui que ens girem, en la tempesta de roses,
la nit és il·luminada per espines, i el tro
del fullatge, adés somort entre arbusts,
ara ens trepitja els talons.

On sigui que s'apagui el que les roses han encès,
la pluja ens arrossega al riu. Oh nit més distant!
Però una fulla, que ens va colpir, sura en l'onatge
i ens segueix fins a la desembocadura.

Ingeborg Bachmann

Trad. J. P.

«Gewitter der Rosen», A. Kiefer, 2014

ARIA I

Wohin wir uns wenden im Gewitter der Rosen
ist die Nacht von Dornen erhellt, und der Donner
des Laubs, das so leise war in den Büschen,
folgt uns jetzt auf dem Fuß.

Wo immer gelöscht wird, was die Rosen entzünden,
schwemmt Regen uns in den Fluß. O fernere Nacht!
Doch ein Blatt, das uns traf, treibt auf den Wellen
bis zur Mündung uns nach.

Ingeborg Bachmann, *Gedichte 1957-1961*

NOTA

És interessant relacionar la fulla del poema de Bachmann, «que ens va colpir», amb la fulla del «Corona» de Paul Celan, la traducció del qual vaig publicar també [ací a Salms, amb algunes anotacions](#). En la seua correspondència durant la primavera de 1949, Bachmann recordava a Celan: «La fulla que vas ficar en el meu medalló no es va perdre». Ahir, 25 de juny, la poeta austríaca hauria fet 92 anys.